

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	6024010042
Dátum vydania rozhodnutia:	05.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6024010042.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom dňa 5. marca 2025 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného M.H. R. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/12/2024, z 13. novembra 2024

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 druhá veta Trestného poriadku odvolanie odsúdeného M. R. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/12/2024, z 13. novembra 2024 tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii vo výroku o vine a treste uznal a vykonal sa na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 44Hv 11/24v, zo 6. marca 2024, ktorým bol M. R., uznaný za vinného z trestného činu závažnej krádeže vlámaním za účelom zisku v rámci zločineckej skupiny podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5, § 129 ods. 1 č. 1, ods. 2 č. 1, § 130 ods. 1 prvý a druhý prípad, ods. 2 druhý prípad, ods. 3, § 12 tretí prípad, § 15 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na skutkovom základe tam podrobne rozvedenom. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Zároveň označený slovenský súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odsúdený M. R. podal proti tomuto rozsudku odvolanie, ktoré bolo krajskému súdu doručené 11. decembra 2024, ale bez bližšieho odôvodnenia.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol povinný podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil,

že odvolanie odsúdeného M. R. nie je dôvodné.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Na základe prípisu zaslaného súdom prvého stupňa vyjadrila najprv Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici súhlas s konaním o uznaní a výkone rozhodnutia s poukazom, že na uvedený postup sú splnené všetky zákonom požadované podmienky.

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Banskej Bystrici, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Krajský súd postupoval správne i vtedy, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu, je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Obdobne tak súladne so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného M. R. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (najvyšší súd

je viazaný zásadou zákazu reformatio in peius podľa § 17 ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii), keďže stupeň stráženia v rozsudku rakúskeho súdu uvádzaný nebol, zaradením do stredného stupňa by došlo k zhoršeniu jeho postavenia.

Nad rámec dôvodov odvolania odsúdeného možno uviesť, že nebolo úplne jednoznačné ustáliť jeho obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky (napriek trvalému pobytu v Lučenci), nakoľko ako je zrejmé z odpisu z registra trestov súdne trestaný bol aj v Rakúsku, kde sa zrejme dlhšiu dobu zdržiaval. Avšak vzhľadom na skutočnosť existencie rozhodnutia o uložení mu zákazu pobytu na 10 rokov na území Rakúskej republiky, by bol odsúdený po výkone uloženého trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky vyhostený, čím je navyše splnená podmienka v § 4 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, kvôli ktorej otázka obvyklého pobytu viac ani nie je sporná. Nad rámec veci možno uviesť, že neboli ani notifikované také dlhodobéjšie sociálne a rodinné väzby, ktoré by signalizovali, že obvyklý pobyt odsúdeného sa nachádza mimo územia Slovenskej republiky.

Čo sa týka odvolania odsúdeného M. R. je v prvom rade za potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone sú taxatívne uvedené v § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Žiadne také najvyšší súd ale nezistil a menovaný nič konkrétne nenamietal.

Najvyšší súd preto uzatvára, že Krajský súd v Banskej Bystrici dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú, pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by ešte bolo potrebné vyriešiť.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.